

ret en Tiende, nemlig en tredie Deel af Præstens Tiende; i ældre Tider talte Degnene deres Tiende paa Markerne, saavel som Præsterne, men de kunde ikke soutenere deres Net at tælle med Beboerne, og derfor blev det ordnet til en faststaaende Afgift. Men, naar nu de privilegerede Hartfornseiere inddrage tiendepligtig Jord under Hovedgaarden, saa gave de Refuston for at blive frie for at give Tienden; saaledes er næsten overalt den Refuston, som ydes til Præstefald, en Erstatning for Tiende, som skulde ydes af den tiendes pligtige Jord, der blev inddraget under Hovedgaarden. Sely om det var saa, at det paa et enkelt Sted var en Betaling for et Stykke Skov, som var inddraget, saa vilde der ikke engang være nogen Uretfærdighed ved at lade en sliq Refuston falde bort; thi, naar de gamle Degneindtægter falde bort, og al Naturalydelse bliver lignet paa Hartfornet, saa maa det privilegerede Hartforn tage Deel med i disse Byrder og istedfor vil det igjen blive frit for Refuston, og ligeledes blive frit for herefter at levere Løvmaterien, som jo Hovedgaardseiere maae levere. Det gaaer altsaa omtrent lige op paa begge Sider. Det ærede Medlem talte dernæst ironisk om den Mellemstilling, vi have indtaget med Hensyn til Degneindtægterne, idet det ikke var bestemt, om de ere en faststaaende Canon eller en ulovlig Indtægt. Nei, vi have taget Hensyn til de nuværende Skolelæreres Indtægter, idet vi have meent, at, da Skolelærerne ere ansatte paa disse Vilkaar, kan man ikke lade Degneindtægterne falde bort førend ved Vacance, eller naar Skolelærerne og Communalbestyrrelserne kunne komme overeens desangaaende. Det ærede Medlem udtalte sig dernæst imod, at vi vilde have, at Skolelærerne ikke selv skulde optræde deres Indtægter, og fortalte os, at af de Skolelærere, han havde confereret med desangaaende, vilde de ældre helst selv tage imod Kornet, men de yngre, som holdt mere paa Hønnen, vilde helst have det leveret. Ja, jeg veed desværre vel, at ældre Skolelærere, som meest see paa at faae Skjæppen lidt toppet, undertiden derover have sat Vægspejlsen tilside; men jeg skal minde et ærede Medlem om, at han selv engang saa

alvorligt har talt her i Salen for Folks Vre, og jeg troer, at det er Noget, vi maae holde overordentlig meget paa; thi jeg har seet mange Exempler paa, hvorledes de Forældre, som ere forbittede paa Skolelærerne, fordi de ikke ganfke vilde bære over med deres forskælede Børn, have søgt at drille dem ved at give dem snapt Maal og usofsvartligt Korn. Jeg antager virkelig, at Skolelæreren hellere maa faae det, han skal have, leveret under Get, og ikke paa en saa uverdigg Maade tiltrygle sig at faae Skjæppen eller Potten lidt toppet. Fremdeles har saavel den nævnte ærede Rigsdagsmand som Rigsdagsmanden for Viborg Amts 3die Valgkreds (Chr. Jensen) anket over, at Skolelæreren Forpligtelse til Kirkens Reengjørelse og Altarfladets Vass skulde bortfalde, og at derimod Lønnen derfor skulde vedblive. Med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at paa enkelte Steder har Skolelæreren Løn derfor, og der er i endeel specielle Skoleplaner udtrykkeligt udtalt, hvilken Løn han skal have derfor; men der er mange Steder, hvor der slet ikke er udtalt Noget derom i den specielle Skoleplan. Paa de Steder, hvor Skolelæreren har en bestemt Løn derfor, er han ogsaa forpligtet til at paatage sig det paa sin Embedstid, og naar han afgaaer, bortfalder Forpligtelsen og dermed tillige Lønnen. Hvem der skal udrede Lønnen, have vi ikke indladt os paa at bestemme, fordi vi mene, at Saadant ikke har sin Plads i en Lov om Skolelærernes Lønning; det bliver maaskee et Stridsspørgsmaal imellem Menigheden og den saakaldte Kirkeier. Jeg mener nu, at det maa tilfalde ham at besørge det; men det drifter jeg mig ikke til at afgjøre. Hvor altsaa, som sagt, Skolelærerne ifølge Skoleplanen have en bestemt Løn for Kirkens Reengjørelse, og disse andre Forretninger, der maae de vedblive at udføre dem; men ved Vacance vil denne Løn og denne Forpligtelse bortfalde.

Safs: Dette Lovforslag synes mig at have Lighed med, om jeg maa bruge den billedlige Udtryksmaade, „at sætte en gammel Lap paa et gammelt Klædebon“; men, skal man gjøre det, saa forekommer det mig dog, at Lappen ikke maa være for stor, da det ellers seer daarligt ud. Vil man kalde det, at sætte en ny Lap paa et gammelt Klæde-